

MAITE CARRANZA

Esriptora

Valenta Autora irreverent, original i atrevida, capta com ningú els interessos dels lectors juvenils. Maite Carranza (Barcelona, 1958) ja ha publicat 40 títols i l'últim, 'Paraules emmetzinades', ha estat Premi Nacional de literatura infantil i juvenil 2011

“Escriure et permet coneixe't millor i treure els dimonis enfora”

ADAM MARTÍN

Parla molt de pressa, i unes rialles obertes i franques interrompen sovint el seu discurs. Però deunidó quan es posa seriosa, perquè *Paraules emmetzinades* (Edebé) és una novel·la valenta i dura sobre els abusos sexuals.

Sempre has sigut molt atrevida amb els temes i aquest llibre sembla l'evolució natural de tot el que has estat escrivint fins ara.

Que bé que m'ho diguis! La gent em diu el contrari, diuen que això surt de la meua trajectòria, que sempre he escrit humor o fantasia. Tens raó, en el fons sóc tafanera i busco sempre la manera d'indagar en els temes que més m'interessen. Volia parlar sobre aquest tema, que és molt dur, i no podia enfocar-lo des d'un punt de vista humorístic.

La història és molt dura de llegir, però devia ser molt dura d'escriure, també.

La dificultat més gran va ser ficar-me en la pell d'una noia que ha patit abusos, que no pensa amb criteris racionals, sinó que justifica el seu abusador perquè prèviament ja ha sigut manipulada psicològicament. Ella és incapaç de sentir-se lliure, neta. Se sent dolenta, culpable, inductora, còmplice.

Per ser fidel et deus haver documentat molt.

Sí, molt. El llibre fonamental ha sigut *El acoso moral*, de Marie-France Hirigoyen, que explica que per arribar a la violència física primer hi ha d'haver tot un procés de manipulació mental, de pèrdua d'autoestima: primer de seducció, després d'humiliació, etc. L'individu sent que es mereix el que li està passant, perquè la seva autoestima és tan baixa que no té capacitat de defensar-se contra l'agressor.

Tens fama d'escriure molt ràpid. Aquesta t'ha costat més temps?

[Riu.] Aquesta l'he escrita més ràpid que d'altres, ho reconec. Tenia pensat fer-la en tres o quatre mesos a l'estiu i me la vaig polir en un mes. Després la vaig refer, però la primera escriptura va ser molt ràpida perquè tenia tota una prèvia d'anys d'anar recopilant informació. Primer havia de ser una pel·lícula.

I per què acaba sent una novel·la? Perquè en les últimes pel·lícules que havia fet hi intervenia tanta gent que al final el producte no tenia res a veure amb la primera idea. Fent-ne una novel·la, almenys des de la primera paraula fins a l'última diré el que vull dir i ningú no ho rectificarà o explicarà una altra cosa.

Pensava que és un tema molt dur per ser literatura juvenil, però que és necessari que els joves el coneguin. Està fet d'una manera molt llaminera: explico una cosa molt complexa

sota un embolcall molt atractiu, que és el gènere policíac, que et manté en tensió i amb la curiositat malsana de saber qui és l'assassí. Però quan tanquen el llibre, els joves han après que és una manipulació. Molts n'han estat objecte o poden ser fins i tot uns hipotètics maltractadors i abusadors.

De petita devoraves llibres... i també escrives.

Sí, quan algú ha llegit molt, intenta imitar els que admira, que són els escriptors. Amb una amiga meua que va morir ens vam prometre que de grans seriem escriptores.

Quan vas publicar la teva primera novel·la encara feies de professora, oi? Feia cinc anys que feia de professora, de llengua i literatura catalanes. Va ser una etapa molt divertida. Perquè te'n facis una idea, jo somiava que em perseguien els meus alumnes! En aquells temps teníem 40 alumnes per aula.

¿I et va servir per detectar el que realment interessava als joves?

Potser sí, però mirava més cap a la meua pròpia adolescència que no pas cap als que tenia al davant. Però també m'anaven ensenyant moltes coses. La meua vocació era que sentissin amor per la lectura i feia de tot per aconseguir-ho. Vaig descobrir que la transgressió o l'humor feien que s'interessessin més per les coses.

Després vas ser guionista de televisió. Com vas fer aquest canvi?

Si volia escriure no em podia quedar tota la vida fent classes. Però va ser casual: em van demanar que fes una adaptació d'una novel·la meua i no en sabia! I em vaig inscriure al primer màster d'escriptura de guions de l'Autònoma. I després va ser entrar en un món d'infinites possibilitats, perquè aquí no es feien sèries, només s'havia fet *La Granja*, i tot estava a les beceroles.

I vas fer *Poblenou*. Sempre que parlo amb algú que hi va participar en té un record emocionant.

És que van ser els inicis de tot. És l'aventura, és el tot és possible, el somni, el dir "I si...?" i fer-ho! Era una via oberta a la creació i vam inventar una nova manera de fer telenovel·les, ni anglosaxona ni brasilera, catalana, una barreja de *Gent del barri* i *Dancin' days*.

Per què escriure?

Per no tornar-se boig. És una manera de comunicar que et permet coneixe't millor i treure els dimonis enfora. És una introspecció constant en les teves obsessions, preocupacions, angoixes, neures i curiositats, i en la mesura en què escrius ets capaç d'entendre't millor a tu mateixa. Escrivint m'he adonat que tenia problemes dels quals no era conscient. —

La vocació de l'escriptora Maite Carranza quan treballava de professora era que els seus alumnes sentissin amor per la lectura. PERE TORDERA

un autor

FIÓDOR DOSTOIEVSKI

un color

VERD

un número

3